

folkningen, at det er et Formaal, som Enhver har et naturligt og begrundet Krav paa at se opfyldt, vil man absolut ad denne Vej komme til, at Statskassen maa stride til en ganske anden og meget betydeligere Understøttelse, der stadig vil voxe.

Det er altsaa disse to Hovedbetænk- ligheder, jeg og Mindretallet have imod at gaa med til dette Forslag. Nu kan jeg ikke undgaa, eftersom det ogsaa staar i Betænkningen, at komme tilbage til det, som det flere Gange er faldet i min Vob at maatte omtale, det saakaldte Bety- melighedshenryn, som fra en vis Side ikke er videre vel optagen; men da det i og for sig indeholder saa megen Sandhed, skal jeg ikke genere mig ved at gjentage det, og jeg henholder mig i saa Henseende til Betænk- ningen. Det er jo aldeles afgjort, at der er og maa være en meget intim Forbindelse mellem dette Lovforslag og de øvrige sociale Love, om Alderdomsforsørgelse og Sygekas- ser og ogsaa den ny Fattiglov og Loven om Ulykkestilsælde, men særlig de to første. Thi jo frodigere man udvikler Hjælpekasserne, desto mindre Brug er der for de andre Kas- ser, det er en Selvfølge. Jo større og fyl- digere Understøttelse der kan bringes af Hjælpekasserne, navnlig med Statshjælp, desto mindre Udsigt er der til at realisere nogen Selvhjælp, som er af Betydning; det er Noget, Enhver maa kunne sige sig selv; det trænger ikke til yderligere Udvikling. Hermed vil jeg ingenlunde have sagt, at der ikke skal være Trang til Understøttelser af denne Natur, selv om de andre Institutioner træde i Virksomhed, og selv om man faaer en Alderdomsforsørgelkassse, baseret paa Selvhjælp — forøvrigt skal jeg erklære, at for mig staa Uoverskuelighederne som meget store og næsten uovervindelige, men det har dog ikke viist sig endnu, at jeg har Ret i denne Betragtning. Hvis det altsaa er mul- ligt at faae en saadan Institution, og hvis Sagerne og de andre Institutioner ogsaa mislykkes, kan man, naar man forøvrigt har samme Betragtning som jeg, ikke se Andet, end at saa maa man gaa den Vej at udvide den frie Fattigunderstøttelse og Fattigkas- serne. Det maa blive den Vej, man maa gaa for at afhjælpe en stor Del af den Trang, man ikke har kunnet afhjælpe paa anden Maade, men det er for tidligt at gjøre dette til en saa betydelig Institution, som det allerede er efter det Foreslaede, og som det efter Principerne vil blive. Thi, dels vil det være en praktisk Hindring for, at de andre Lovforslag kunne finde Indgang, og dels er man for Dieblilket ude af Stand til at se, hvilket mindre Omfang denne Under-

støttelseslag maatte have, hvis de andre Lov- forslag vare traadte i Kraft. Dermed siger jeg ikke, at der ikke allerede nu uden Henryn til, hvorledes de andre Sager maatte forme sig, er en Trang til en Understøttelse af denne Natur. Jeg mener ogsaa, at der altid vil være nogen Trang til Stede, men man kan ikke begynde med at gjøre dette til en stor, næsten til en Hovedinstitution paa de Principer, der ere nedlagte i dette Lovfor- slag; thi saa tager man Kraften fra de andre. Personlig har min Stilling været den — og det anfører jeg, fordi jeg tidligere har taget Ordet angaaende denne Sag — at jeg baade i Nar og i Fjor i Udvalget har udarbejdet et Lovforslag, baseret paa at regulere de kommunale Tilskud og give et Minimum som tvungent Bidrag fra Kommunekasserne til de nuværende Fattigkasser. Dette Forslag har ikke fundet Tilslutning fra nogen Side, hver- ken fra Venstre eller Høire, og det er An- ledningen til, at jeg ikke har bragt det ind i Thinget. Jeg tror dog, at jeg, uden at det kommer til Forhandling her, bør nævne det, fordi det viser, at jeg er i Overensstemmelse med min tidligere Stilling. Nu kommer jeg til det Forslag, som et andet Mindretal har stillet, og hvorom Mindretallet, hvortil jeg hører, har udtalt sig sympatetisk. Jeg gjæn- tager, at Principerne ere ikke for Mindre- tallet det Afgjørende. Efter hele den Politik, som er ført baade fra Regjeringens og Rigs- dagens Side, at man har optaget det sociale Spørgsmaal med den Over, som man virke- lig har gjort, ved enten at fremlægge eller give Tilsgaet om de Lovforslag, som her om- handles, mener jeg, at man er kommen ind paa et saadant Princip, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der kan ydes Statshjælp eller ikke, ikke har saa Meget paa sig længere. Der er ikke overdreven stor Kraft i den Mod- stand, man maa se mere praktisk paa det, og jeg kan ikke negte, at forsaavidt det viser sig, at det ikke er muligt at realisere Alderdoms- forsørgelkassstenken gennem en af Staten støttet Institution, grundet paa Selvvir- somhed, skjønner jeg ikke, at der er anden Vej at gaa end den, Mindretallet har om- talt, at lade Staten komme Kommunerne til Hjælp med at forsørge de Gamle, om hvem jeg mener, at de have Krav paa en bedre og fyldigere Understøttelse, end de hidtil have faaet, udelukkende under Kommunernes For- sørgelse som Regel. Men jeg mener ogsaa, at man ikke burde vedtage dette Forslag allerede i dette Dieblil af de Grunde, jeg allerede har omtalt. Der er dog ogsaa en anden Grund, hvorfor dette Forslag ydeligere for- tjener Overveelse, og det er den, at selv om en Alderdomsforsørgelkasselov maatte træde